

ærede Medlem for det Frifind, han har lagt for Dagen ligeoverfor det Spørgsmaal, hvorvidt vort Modersmaal i Eighed med andre Videnskaber frit og ubindret af Lovforskrifter igjennem sine Dyrkere og Brugere skal udvilde sig baade i sin indre Fylde og i sin ydre Paaklædning. Det glæder mig at have faaet denne Tilslutning; hvis jeg havde faaet den tidligere, kunde hele denne drabelige Optraeden være sparet.

H. C. D. Müller: Jeg finder dette rigtigt nok som et karakteristisk Exempel paa, hvor kortsynet og stærblindt visse ivrige Fanatikere i den Retning kunne se paa en Sag, naar det ærede Medlem fra Bornholm ikke kan faae fat paa, hvilken Betydning hele dette Bogspørgsmaal har for Skolen, for hele den opvøgende Slægt, om Danmarks rige, mægtige og gennem lange Tider opsamlede Bogskatte blive dem en næsten ubrugelig Ting. Naar det ærede Medlem dernæst ikke har Die for det Uheldige i, hvis her, som i Sverrig, Almuen notorisk ikke kan følge med den Forandring, som de Lærde gjøre, saa finder jeg dette ligeledes som et ret slaaende Exempel paa, hvor stærblind man kan se sig paa en Sag. Dernæst forbauser det mig, at han vil bruge disse Ord, idet han talte, jeg tror om de mugne og ormstutne Tanker, som kom til orde gennem det Standpunkt, jeg stod paa, da hans nærmeste politiske Venner i Sverrig havde hævet den samme Opposition mod Mødet i Stofholm, som jeg har gjort gjældende, idet de Mænd, som han sikkerlig kalder sine nærmeste politiske Venner i Sverrig, ere ligesaa misforstøede med Mødet som jeg. Hvad jeg vil urgere, er dette, at der er noget Usundt i, at man forlanger denne Cirkulærskrivelse af Ministeren under Enighedens Flag, og saa dækker derunder to saa store Extremer som de tvende, af hvilke det ene i denne Sag gaar ud paa endelig at faae Noget slaaet fast og det andet kun vil have Noget nu slaaet fast, for derigjennem bedre at kunne faae Alt senere slaaet løst. Der er noget vist Farligt i at gribe ind i disse Spørgsmaal, i den Henseende slutter jeg mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (C. B. Rimestad); jeg vil ligesaa lidt som han have et

Skriftsprog slaaet fast, saa at det skal staa urokkeligt afvisende alle naturlige Forandringer, men jeg vil heller ikke have det forandret ved Konsekventers Konsekventsmagerier, som føre os ind i en ren tydsk Udtale af mange Ord. Det Tiendommelige ved Stofholmersmødet var, at Svenskerne fik sat deres selvurimelige Forandringer igjennem ligeoverfor de Danste paa flere Punkter. De fik saaledes slaaet fast, at de trods alle Protester skulde beholde det af den ærede Taler nys saa fordømte „d“ eller ce-ta, som man jo oftest kalder det; thi dette i Evenst saa gjennemgaaende Skrifttegn var saa særdeles let at skrive, og de satte igjennem, at det svenske ä skulde bruges istedetfor det stærkt foreslaaede danste æ; det var saa rart, naar Alphabetet endte paa de enddannede Vokaler ä, ö, å, og det var formodentlig, som her bemærket, saa slemt, naar man maatte trykke de svenske A-B-C'er om igjen. Naar Svenskerne have fastholdt dette, saa burde de Danste, ligesaa lidt som paa Indrømmelsen med Hensyn til 'et efter Konsonanter, være gaaet med selv paa Minoritetsudtalelser om „nd“ og „ld“, og derved og med Bestemmelser om Forandring i Vokalfseringen bragt det saa vidt i Retskrivningsbevægelsen, at den tilsidst vil endevende hele det danste Sprog. Det gjør mig ogsaa ondt, og maa da sikkerlig ogsaa gjøre dem ondt, som holde paa den nordiske Sprogretning, at det gamle islandste th absolut skulde dommes tilbøde ved denne Leilighed, thi jeg synes, at, naar vi skulle slutte os til den nordiske Sprogretning, saa burde de have søgt at bevare det gamle, ærværdige islandste th, hvor vi endnu have det. Saa sagde det ærede Medlem fra Bornholm, at man skal gaa efter Udtalen, følge Lyden og skrive disse romanste Bogstaver for ikke at hindre Skriveundervisningen. Med Hensyn til det, at det at skrive Bogstaverne kun efter eet Alphabet skulde lette Almuen og hele det store Folk Tilværelsen af Skrivedygtighed, saa synes den Erfaring, man har fra England og Frankrig, hvor man skriver blot disse romanste Bogstaver, at vise, at det ikke alene letter Skrive- dygtigheden hos Folket meget; thi der er som bekendt der meget Faa, der kunne skrive. Der kunde anføres mange andre Grunde; men